

Bogholderen, om Alt var i Orden, og saa skulde Bogholderen have sagt, at Alt var i Orden, skøndt det var bitterligt, at det ikke var i Orden. Det er den samme Bogholder, som den høitærede Minister kommer til os med, den samme Bogholder, som findes i Anmærkningerne til Finantsloven for dette Aar, hvor den høitærede Minister fortæller os, at Bogholderen har saa udmærkede Bidnesbryd, og forlanger 1,500 Kr. til ham, ja endog saa 1,800 Kr. Det er ham, der har disse udmærkede Bidnesbryd. Altsaa se vi, at Demoralisationen gaar helt igennem. Men selv disse Bidnesbryd, som den høitærede Minister har saa løseligt undersøgt, at han kommer til os og tror, at vi skulle tage dem for sikre, kommer det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds til aldeles nøgent at fløde af. Nei, naar det ærede Medlem ikke har andre Grunde og ikke veed Andet end saadan ligefrem Sladder, som der ikke staar et eneste Ord om i Forhørene, saa forekommer det mig, at han bærer sig ad, som han gjør i Storpoltiken, naar han skal til at grave døde Mænd op for at forsvare sit Ministerium. Jeg kan godt forstaa, og det kunne vi, der glemme det ærede Medlems Program, og som have skrevet det af for at have det til Benyttelse ude paa Landet overfor det ærede Medlem, godt forstaa, at han kan komme i Affekt, naar den ærede Ordfører mener om ham, at han er løbet fra alle sine tidligere Anskuelser.

Bøffen: Den høitærede Minister gjorde et Forsøg paa at vælte Skylden for Tildragelserne i Horsens Straffeanstalt over paa Rigsdagen — under Form af Retorsion gjorde den meget ærede Minister det — men jeg kan dog ikke tro, at naar den høitærede Minister, som jeg forudsætter, har kændt saa fuldstændig Sammenhængen med det, han ansøgte, han da i Virkeligheden vil kunne tillægge den Udtalelse, han der gjorde, eller den Betydning, han kom med mod Rigsdagen, den Vægt, som den desværre vil blive tillagt i visse Kredse, for hvem det altid er en vis Fornøielse at høre Rigsdagen angrebet eller Ansvar lagt tilbage paa den, men da jeg ikke tør forudsætte, at Alle ere fuldstændig bekendte med, hvorledes dette hænger sammen, har jeg bedt om Ordet for blot at oplyse dette. Den høitærede Minister sagde nemlig dette, at Rigsdagen bar et Ansvar eller Skylden for, at man i 1871 havde negtet . . . (Justitsministeren: Nei, det sagde jeg ikke!) . . . I alt Fald var Meningen, at i 1871 var paa Grund af Rigsdagens Modstand Direktørposten ved Horsens Straffe-

anstalt bortfalden. Jeg huster ikke nøiagtig, hvorledes den høitærede Ministers Ord faldt, men Meningen var dog denne; man maatte af den høitærede Ministers Udtalelse faae det Indtryk, at Rigsdagen i 1871 havde forkastet Bevillingen til et særligt Embede, der skulde udøve en speciel Kontrol med Horsens Straffeanstalt. Jeg er overbevist om, at Alle have faaet det Indtryk, og jeg hører, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) havde det samme Indtryk, idet han nemlig anbefalede os at undersøgte det Spørgsmaal Overveielse, om ikke Feilsat i, at man havde opgivet den dobbelte lokale Kontrol ved Administrationen af Straffeanstalterne. Jeg anser det derfor fornødent for at bidrage Mit til at stille dette Forhold i sit rette Lys at oplyse Følgende: Indtil 1861 bestod det Forhold, at der ydedes nogle smaa Honorarer til nogle Personer, som beklædte Direktørposterne i de forskjellige Straffeanstalter; det var ikke Embeder som saadanne, ikke Joll, der havde den udelukkende Opgave at skulle varetage kontrollen hver ved sin Straffeanstalt, men der ydedes Honorar herfor. Der gaves ved den ene Straffeanstalt 200 Rd., ved den anden 300 og ved den tredje 400 Rd. som et Bederlag for et Arbejde, hvis Bestaaenhet det ikke var ganske tydeligt at slutte sig til. I 1861 — jeg vil bede de Herrer at lægge Mærke til, at det er 10 Aar tidligere end det Tidspunkt, den høitærede Justitsminister nævnte — da blev Finantsudvalget enig om, og i Genhold dertil blev det saa godt som enstemmig vedtaget her i Salen, at Honorarerne til disse Direktørposter skulde bortfalde ved Balance, idet man ikke fandt det fornødent at honorere disse Poster; man havde imidlertid aldeles Intet imod, at disse Bestillinger fortsattes som Honorarposter, og man tvivlede intet Dieblit om, at det, der var udført af disse Personer tidligere, kunde blive udført paa samme Maade uden Honorar lige saa tilfredsstillende af Joll, der havde Interesse for denne Sag. Man vil deraf faae det bedste Indtryk af, hvilket Omfang og Betydning disse tidligere Direktørs Arbejde havde. Jeg skal i denne Henseende udtrykke oplæse, hvad Ordføreren (Jonnesbeck) for det enige Finantsudvalg den Gang udtalte. Den første Part i dette Afslut angaar Direktørerne for de forskjellige Straffeanstalter. Disse Mænd føre Overtillshnet og danne en Mellemautoritet mellem den lokale Bestyrelse og Overbestyrelsen, nemlig Justitsministeriet. Mod dette Forhold har Udvalget Intet fundet at erindre. Men hvad derimod Honorarerne angaar, da finder det det usnødent at bevare disse ved Embedsledighed, da det er overbevist om, at Posterne ville blive vare-